

[Gustav Pedersen.]

til at tænke på anden måde end i penge. Samtidig dokumenterede det ærede medlem, at han selv er fuldkommen blottet for denne, jeg erkender meget nyttige, evne til at kunne tænke i realiteter. Det ærede medlem ville bl. a. drage en sammenligning mellem tilstanden, som den var i 1908, og som den er i dag. Han kunne imidlertid kun gøre det ved at sammenligne nogle pengebeløb, der i denne forbindelse overhovedet ikke var anvendelige som sammenligningsgrundlag og slet intet fortalte om tilstanden dengang i sammenligning med tilstanden nu og allermindst om de store sociale og økonomiske fremskridt, der er nået for hele befolkningen i den mellemliggende periode. Det ærede medlem kan jo tillade sig at anvende slige metoder, da han normalt kan regne med, at de øvrige ordførere ikke får levnet tid til at gå ind i fuldkommen golde, spidsfindige diskussioner. Det er imidlertid lige hårdt nok, at det ærede medlem på den konto også skal optræde som moralprædikant.

Jeg beklager, at jeg irriterede det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, da jeg smilede under hans omtale af brugsforeningsskatten. Det betød allermindst, at jeg ikke har saglig interesse for denne sag, hvori jeg oven i købet har foretaget en omfattende undersøgelse og lejlighedsvis har prøvet at føre diskussionen om de principper, der ligger i sagen, bort fra de gamle dogmer, som de konservative har vedligeholdt i et par menneskealdre til megen skade for detailhandlerne. Sagen er jo den, at den overtro, der går ud på, at detailhandlernes konkurrenceproblem ligger i dette skattespørgsmål, har været medvirkende til, at detailhandlerne har undladt at gennemføre den samling af deres økonomiske kræfter, der alene kan sikre dem mod den overlegenhed i konkurrencen, de tid efter anden kommer ud for fra forskelligartede storvirksomheder uanset disses ejerforhold. Når jeg tillod mig et lille smil i forbindelse med det ærede medlems omtale af dette spørgsmål, skyldtes det udelukkende, at jeg synes, det er berettiget, at de konservative holder venstre fast ved det ansvar, venstre har påtaget sig ved at bryde ind på et af de konservatives hidtil af alle andre partier respekterede enemærker. Jeg drøfter iøvrigt meget gerne denne sag med det ærede medlem med al den alvor, den fortjener, så snart lejlighed gives.

Jeg er også ked af, at jeg på et andet område har været nødt til at genere det

ærede medlem, nemlig med bemærkningen om professor Hansen Larsen, som jeg betegnede som smædeskriver, idet han havde fremsat nogle stærke udtalelser bl. a. om statsministeren. Det kan imidlertid ikke være min skyld, at professoren af det ærede medlem er blevet gjort til en uselvsk idealist. Jeg må holde mig til kendsgerningerne, og jeg vil gerne spørge, om det ærede medlem kan give en bedre og mere ramrende definition af en artikel, som stod i „Aalborg Amtstidende“ — jeg anmoder om tilladelse til et kort citat — den 28. august 1949. Denne artikel havde en trespaltet overskrift, hvori det hed:

„Fortsat fremgang i Sydslesvig, hvis Hedtoft ikke havde været statsminister.“
I selve artiklen stod følgende, efter at professoren havde henvist til en tidligere artikel:

„Hovedhensigten med min artikel var at oplyse så stor en kreds som muligt om baggrunden for stemmenedgangen. Og jeg beder alle læsere huske, at dette røre om sagen opstod ved min bemærkning, at „da Sydslesvig igen ville være dansk, gjorde Hedtoft det tysk påny“. Saa har jeg opnået, hvad jeg ville, nemlig at folk i Danmark kender den sande årsag til strømpilen i Sydslesvig.“
Professor Hansen Larsen skriver videre under overskriften „Knæfald for Tyskland“:

„Man vil da heller ikke være i tvivl om, at Hedtofts forårstaler, regeringens knæfald for Tyskland, dens passivitet i flygtningespørgsmålet og dens afvisning af selvbestemmelsesretten har været virkningsfulde våben mod danskhedens vækst. Hvis Danmark ikke havde skiftet statsminister i 1947, taler al sandsynlighed for, at den opadgående linie i det danske stemmetal havde fortsat, så vi havde været lige så langt over de 100 000, som vi i dag er under.“
Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kan finde anden betegnelse end smædeskriveri for en slig artikel. Men iøvrigt mindes jeg, at en af det ærede medlems partifæller har brugt en noget stærkere betegnelse, da han kaldte professoren: „Sådan en stympet.“ Det er imidlertid ikke alene smædeskriveri mod statsministeren, det er en hån mod flertallet af den danske befolkning, så meget stærkere som den ærede professor har gjort sig til kapacitet i danskhed. Hvis det havde været en ubegavet fusentast, kunne man diskutere, om alt det kunne skrives på en op-hidset idealists konto. Glem imidlertid ikke, at det er en professor, som ikke kan fra-